

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Bc. Jana Ferfeckého ve věci

žalobce: **Mgr. Ing. M. H.,**
advokát se sídlem X

proti

žalované: **Česká advokátní komora,**
se sídlem Národní třída 16, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 13. 12. 2019, č. j. K 85/2015,

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 13.12.2019, č.j. K 85/2015, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k jeho rukám.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výroku II. v záhlaví uvedeného rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory (dále jen „žalovaný“), kterým žalovaný k jeho odvolání zrušil rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 9. 9. 2016, sp. zn. K 85/2015, a výrokem I. částečně zprostil žalobce kárné žaloby, výrokem II. rozhodl, že se žalobce dopustil kárného provinění tím, že: *„poté, co dne 24. 2. 2014 uzavřel s J. P. smlouvu o poskytování právní pomoci, jejímž předmětem bylo zastupování J. P. v jeho pracovněprávní věci, a poté, co dne 20. 10. 2014 s J. P. uzavřel smlouvu o poskytování právní pomoci, jejímž předmětem bylo zastupování J. P. v insolvenčním řízení, při vyřizování těchto věcí se nechal*

zastupovat Mgr. K. V., který nebyl advokátním koncipientem ani jeho zaměstnancem, a který navíc dne 1. 5. 2014 zaslal J. P. e-mail, v němž s klientem kárně obviněného (pozn. soudu: tj. žalobce) řeší otázky odměny kárně obviněného (dále jen „kárné provinění“), tedy při výkonu advokacie nejednal svědomitě, při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, při jednotlivých úkonech právní pomoci se nechal zastoupit osobou, která nebyla advokátním koncipientem ani jeho zaměstnancem, čímž porušil § 16 odst. 2 zákona o advokacii (pozn. soudu: zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o advokacii“), § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu (pozn. soudu: usnesení představenstva Česká advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „etický kodex“), § 26 odst. 2 zákona o advokacii, čl. 1 a čl. 2 usnesení představenstva ČAK č. 6/1998 Věstníku, kterým se stanoví pravidla pro výkon substitučního oprávnění advokátních koncipientů a jiných zaměstnanců advokáta, ve znění pozdějších předpisů (pozn. soudu: „dále jen „věstník““), a uložil mu za to dle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii kárné opatření - pokutu ve výši 10 000 Kč a povinnost uhradit náklady kárného řízení ve výši 8 000 Kč.

2. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že prvostupňový orgán žalobci uložil kárné opatření - pokutu ve výši 20 000 Kč za kárné provinění, kterého se mimo měl dopustit 1) v souvislosti s účtováním odměny klientovi J. P. a 2) v souvislosti se zastupováním klienta J. P. panem Mgr. K. V., který nebyl advokátním koncipientem ani zaměstnancem žalobce.
3. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 21. 9. 2017, č. j. K 85/2015 (dále jen „původní rozhodnutí žalovaného“). Žalobce proti původnímu rozhodnutí žalovaného brojil žalobou, o níž rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 17. 9. 2019, č. j. 11 Ad 28/2017-61 tak, že původní rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
4. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím podle § 30 písm. b) vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kárný řád“) prvostupňové rozhodnutí zrušil a rozhodl tak, že zprostil žalobce kárné žaloby co do bodu 1) prvostupňového rozhodnutí, o bodu 2) rozhodl tak, jak je uvedeno výše. Ztotožnil se se závěry prvostupňového orgánu a odkázal na odůvodnění původního rozhodnutí žalovaného a body 69 až 72 rozsudku č. j. 11 Ad 28/2017-61. Uvedl, že za oprávněné je možno považovat zastoupení advokáta při jednotlivých úkonech právní pomoci zaměstnancem advokáta či advokátním koncipientem, Mgr. K. V. však nebyl ani jedním. Dodal, že při dokazování bylo nutno vycházet z Dohody o právní praxi (pozn. soudu: ze spisového materiálu vyplývá, že se jedná o Dohodu o právní praxi ze dne 1. 11. 2013; dále jen „dohoda o právní praxi“), a že je z korespondence vedené Mgr. K. V. patrné, že Mgr. K. V. samostatně poskytoval právní službu, koncipoval písemnosti, které adresoval klientovi J. P.. Žalobce toto jednání připustil, čímž se dopustil kárného provinění. S ohledem na zprošťující výrok I. žalovaný snížil původně uloženou sankci a uvedl, že snížená sankce odpovídá kritériím § 24 odst. 2 kárného řádu.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce brojil proti výroku II. žalobou napadeného rozhodnutí.

6. Namítal, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav projednávaného případu a žalovaný v rozporu s § 24 odst. 2 kárného řádu nezohlednil okolnosti skutku, jeho osobu, míru jeho zavinění ani jeho osobní poměry, pročez mu bylo uloženo kárné opatření, které je nepřiměřené.
7. Uvedl, že Mgr. K. V. byl v rozhodné době jeho placeným zaměstnancem na základě dohody o provedení práce (*pozn. soudu: ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce zde má na mysli Dohodu o provedení práce ze dne 1. 2. 2014; dále jen „dohoda o provedení práce“*), která materiálně konzumovala předchozí dohodu o právní praxi. Vyzdvihování chronologicky dříve doložené dohody o právní praxi jako jediné platné nemá právní ratio. Její dřívější doložení je nanejvýš přehlédnutím, způsobeným jeho pracovním vytižením v dané době. Dále uvedl, že nerespektování zásady in dubio pro reo zdejším soudem (*pozn. soudu: zřejmě v rozsudku 11 Ad 28/2017-61*) se nemuselo být přeneseno do žalobou napadeného rozhodnutí, s ohledem na excesivní okolnosti právní praxe a nenaplnění materiální stránky připisovaného deliktu. Dodal, že čekal spíše poučení a podporu k nápravě neúmyslných či nevědomých pochybení.
8. Upozornil, že soud v rozsudku č. j. 11 Ad 28/2017-61 konstatoval, že dohoda o právní praxi uváděla, že praktikant není oprávněn zastupovat advokáta u žádného soudu a na žádném úřadě, nikoli poskytovat právní služby jakémukoli klientovi žalobce. Analogické omezení bylo v bodě IV. dohody o provedení práce, zde však mohl praktikant jednat s klienty s výjimkou činností svěřených jen advokátním koncipientům. Nerespektoval-li tedy Mgr. K. V. z důvodu osobních vazeb s klientem rozsah svého oprávnění, zasáhlo by žalobou napadené rozhodnutí do svobody projevu dvou tehdejších kamarádů či známých. Nepovolená horlivost Mgr. K. V. nemůže být kladena k tíži žalobce, tím spíš, že e-mail Mgr. K. V. klientovi z 1. 5. 2014 odeslaný v pracovní době jen replikoval e-mail zaslaný klientovi téhož dne žalobcem. Dodal, že nejen, že tento skutek evidentně nespáchal, ale ani o něm nevěděl a vědět nemohl, pročez nenaplnil předpoklady § 23 kárného řádu. Skutku nemohl pro jeho nečekanost ani zabránit. Skutek tedy není jeho přímým kárným proviněním, má za něj zodpovědnost pouze fiktivní.
9. Žalovaný nezohlednil ani jeho bezúhonnost a dobrou víru při právním zastupování osmi finančně vyčerpaných klientů (*pozn. soudu: kam spadá dle kontextu správního spisu i J. P.*), ani míru jeho zavinění (kamarádské vztahy mezi zaměstnanci a J. P. nemohl pro absenci povědomí o nich ovlivnit). Žalovaný také účelově a nepřiměřeně formalisticky přenáší zavinění stavovsky nepostižitelného Mgr. K. V. na něj, přehlíží však jeho obranu důstojnosti a vážnosti advokátního stavu v souvislosti s ochranou legitimního očekávání jeho zbývajících sedmi klientů před vyděračským jednáním J. P., osmého klienta. V obdobných případech je projednání věci dostatečnou sankcí, příp. je horním limitem racionální přípustnosti napomenutí.
10. Žalobce žádal, aby soud výrok II. žalobou napadeného rozhodnutí zrušil, in eventum uložil žalovanému povinnost zdržet se (upustit od) uložení peněžního trestu v souvislosti s předmětným kárným řízením.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba je založena na týchž argumentech, které žalobce již před soudem uplatnil proti původnímu rozhodnutí žalovaného. Soud se s nimi již v rozsudku č. j. 11 Ad 28/2017-61 řádně vypořádal (viz body 69 a násl. odůvodnění). Dodal, že vady, které soud v uvedeném rozsudku původnímu rozhodnutí

žalovaného vytkl, odstranil tím, že zvážil odvolací námitky i autoritativní závěr soudu, který promítl především do své úvahy stran prvního kárnou žalobou žalovaného skutku. Jelikož žalobce v žalobě kopíruje námitky, které již byly předmětem přezkumu soudu, není důvod, aby se k nim znovu vyjadřoval, a aby soud musel své rozhodnutí revidovat.

12. K tvrzené nepřiměřenosti sankce zdůraznil, že pro upuštění od uložení kárného opatření nejsou splněny podmínky. Žalobce si totiž nepřipouští své pochybení, a to ani v situaci, kdy tuto věc vážil soud a dospěl k obdobným skutkovým i právním závěrům jako oba správní orgány. Proto odmítl, že by projednání předmětného kárného provinění před prvostupňovým orgánem stačilo pro splnění funkcí kárného řízení (preventivní a represivní), chybí především nezbytná sebereflexe žalobce umožňující postup dle § 32 odst. 5 zákona o advokacii. Nelze proto uvažovat ani o prostém napomenutí, neboť by neodpovídalo postoji žalobce, a zejména závažnosti posuzovaného jednání žalobce, který umožnil, aby za něj jednala osoba, jíž to podle § 1 odst. 2 zákona o advokacii nepřísluší. Dodal, že přihlédl k majetkovým poměrům žalobce, když mu za toto závažné pochybení uložil pokutu při spodní hranici výměry obsažené v § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii v částce, jež je nižší než v roce 2019 stanovená minimální měsíční mzda.
13. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl. K navrhovanému eventuálnímu výroku uvedl, že není dána možnost soudu o něm rozhodnout.

IV. Replika žalobce

14. Žalobce v replice k vyjádření uvedl, že žalovaný přehlédl jeho novou argumentaci ohledně interpretace kárného řádu a zásahu do občanských práv praktikanta, stejně jako argumentaci k nepřiměřenosti udělené sankce, obsaženou v rozsudku č. j. 11 Ad 28/2017-61. Tento rozsudek v bodě 71 aprobuje posouzení kárného provinění pouze pod podmínkou, že žalobce nesdělil Mgr. K. V. zákaz samostatného vyřizování záležitostí s klienty. Sdělení tohoto zákazu však vyplývá z obsahu dohody o právní praxi, nikoli však z dohody o provedení práce. Žalovaný zaměňuje příčinu za následek, nedbalost z pracovního vytížení (v předložení pracovněprávní listiny) za úmysl, zakázané a reálně neovlivnitelné jednání praktikanta (duplikace e-mailu) za zodpovědnost žalobce. Žalovaný tak formalisticky jednostranně posuzuje právní skutečnosti v jeho neprospěch. Platnost předložených pracovněprávních listin posuzuje žalovaný účelově chronologicky a formálně, nikoliv obsahově a věcně, s následkem porušení zásady in dubio pro reo. Navíc žalovaný porušuje § 32 odst. 2 zákona o advokacii, dle něž je kárným proviněním závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem. Údajné porušení povinností však nebylo ani úmyslně zaviněné ani opětovné, možné nedbalostní zavinění v rámci kázeňského řízení včas napravit dodatečným podáním. Nejednalo se ani o tzv. vinklaření, neboť novela zákona o advokacii, která umožňuje trestání vinklaření ve správním řízení, je platná až od září 2017, nikoliv retroaktivně. Nelze aplikovat ani analogii trestního řízení, neboť by muselo být prokázáno, že právní služby vinklář poskytoval opakovaně a za úplatu. Naplnění první podmínky vylučuje dohoda o provedení práce (zaměstnanec), druhou podmínku dohoda o právní praxi (bezúplatnost). Pokud by hypoteticky nejdříve žalovanému předložil dohodu o provedení práce, a pro úplnost v příštím podání dohodu o právní praxi, byla by sankce vyloučena. Dále uvedl, že sebereflexi opakovaně projevil. Upozornil, že z žalobou napadeného rozhodnutí nelze učinit závěr, že se činu dopustil zaviněně, natož jakou formou nedbalosti jej spáchal. Nehledě na další chybějící obligatorní znaky skutkové podstaty připisovaných porušení

citovaných norem. Dodal, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou odpovědnosti za zavinění.

15. Uvedl, že žalovaný rozhodl přehnaně formalisticky a co do sankce nepřiměřeně, v rozporu s rozsudkem 11 Ad 28/2017-61, a za měřítko deliktu z roku 2014 nepřezkoumatelně volil minimální mzdu v roce 2019.

V. Posouzení věci Městským soudem

16. Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání, neboť shledal důvody pro postup podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., podle kterého *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí*. Soud nevešel na návrh důkazů žalobcem kárným spisem žalovaného, neboť se jedná o spisový materiál žalovaného, z něhož soud při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází, provedení tohoto důkazů by tak bylo nadbytečné.
17. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná.
18. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
19. Podle ustanovení § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu v rozhodném znění *při rozhodování o upuštění od uložení kárného opatření podle § 32 odst. 5 zákona a při ukládání kárného opatření přihlíží kárný senát zejména k povaze skutku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě kárně obviněného a míře jeho zavinění, jakož i k jeho osobním poměrům*.
20. Předně soud zdůrazňuje, že žalobce podle obsahu žaloby brojí proti výroku II. žalobou napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl v souladu s výrokem 2) prvostupňového rozhodnutí (podrobně vymezeno v bodě 1. tohoto rozsudku). Tímto kárným proviněním žalobce se však již zabýval zrušující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2019 č. j. 11 Ad 28/2017-61 (dále jen „zrušující rozsudek“), který dospěl k závěru, že ohledně tohoto skutku námitky žalobce důvodné nejsou. Ve zrušujícím rozsudku jedenáctý senát výslovně uvedl *„soud tyto námitky důvodné neshledal, když dospěl k závěru, že ohledně tohoto skutku rozhodl žalovaný na základě řádně zjištěného skutkového stavu. Žalobce se vytýkaným jednáním dopustil kárného provinění, které je mu kladeno za vinu, když dle odvolacího kárného senátu jednal v rozporu s ustanovením § 26 odst. 2 zákona o advokacii, podle kterého nestanoví-li zvláštní předpis jinak, může advokáta při jednotlivých úkonech právní pomoci zastoupit i zaměstnanec advokáta nebo advokátní koncipient. Žalobci je kladeno za vinu to, že po uzavření smlouvy o poskytování právní pomoci se stěžovatelem J. P. v jeho pracovněprávní věci a v insolvenčním řízení, se při vyřizování těchto věcí nechal zastupovat Mgr. K. V, který nebyl advokátním koncipientem ani jeho zaměstnancem, a současně mu vytýká, že Mgr. K. V dne 1. 5. 2014 zaslal stěžovateli e-mail, v němž s klientem kárně obviněného řešil otázky odměny kárně obviněného. Soud shodně s odvolacím kárným senátem vycházel z obsahu správního spisu, ze kterého je patrné, že žalobce předložil Dohodu o právní praxi, z níž je patrné, že Mgr. V. nebyl ani jeho zaměstnancem a tím spíše ani jeho koncipientem. Soud shodně s odvolacím kárným senátem považuje za podstatné sdělení žalobce ze dne 16.3.2015, ve kterém se o existenci jiné dohody uzavřené s Mgr. V. vůbec nezmiňuje, ačkoli v tuto dobu, již měla být Dohoda o provedení práce ze dne 1.2.2014 již dávno uzavřena. Soud*

tedy vycházel z obsahu Dohody o právní praxi, ze které ostatně vycházel i žalobce, když dne 16. 3. 2015 ve vyjádření jednoznačně uvedl, že Mgr. V. docházel do jeho advokátní kanceláře v průměru dva dny v týdnu na odbornou praxi v období od 1. 11. 2013 do 30. 11. 2014, právě na Dohodu o právní praxi. Dle této Dohody uzavřené dne 1.11.2013 bylo vyloučeno, aby Mgr. V. vykonával činnosti svěřené zákonem advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi, když je v bodu I. výslovně uvedeno, že „Praktikant není oprávněn zastupovat advokáta u žádného soudu a na žádném úřadě“ Je tedy patrné, že se Mgr. V. mohl podílet pouze na administrativních činnostech interního charakteru, a nikoli na poskytování právní služby jakémukoli klientu žalobce, případně žalobce zastupovat při jednáních s klienty. Nebyl-li Mgr. V. ani koncipientem, ani zaměstnancem žalobce, nepřicházelo v úvahu, aby koncipoval samostatné písemnosti adresované klientovi, resp. je posílal bez dřívější kontroly advokátem. Bylo na žalobci, aby nastavil ve vztahu k Mgr. V., který k němu docházel na bezplatnou praxi, taková pravidla, aby nedocházelo k porušování zákona o advokacii. Pokud žalobce nesdělil Mgr. V., že do náplně jeho činnosti nepatří samostatné vyřizování záležitostí s klienty žalobce, je nutné souhlasit s odvolacím kárným senátem, že svým jednáním porušil jednak ustanovení zákona o advokacii, ale i ustanovení etického kodexu. Za této situace pak žalobce dle soudu za jednání Mgr. V. ve vztahu k jeho klientovi odpovídá a odpovídá proto i za obsah dopisu, který Mgr. V. zaslal stěžovateli, a ve kterém s klientem žalobce vyjednával o odměně.“

21. V nyní projednávané věci je z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přitom zřejmé (bod 9 a 10), že žalovaný, vázán právním názorem soudu ve zrušujícím rozsudku, se s posouzením Městského soudu v Praze ztotožnil. Odkázal na jeho odůvodnění v bodech 69 – 72 a uzavřel, že žalobce jednal v rozporu s § 26 odst. 2 zákona o advokacii. Soud proto znovu uplatněné žalobní námitky proti tomuto sktuku považuje za irelevantní a míjející se podstatou věci, neboť kárné provinění pod bodem II. žalobou napadeného rozhodnutí již bylo správním soudem přezkoumáno a žalovaný od závěrů tohoto soudního přezkumu neodchýlil, naopak jim plně přisvědčil a vyšel z nich.
22. Dílčím žalobním bodem, v němž žalobce tvrdil, že „v obdobných případech je projednání věci dostatečnou sankcí, případně je horním limitem racionální přípustnosti napomenutí“, se soud nemohl zabývat, neboť takto uplatněná námitka je obecná, nekonkrétní a neoznačuje ani, jaké obdobné případy má žalobce na mysli.
23. Naproti tomu soud vešel na žalobní námitku, ve které žalobce tvrdil nepřiměřenost uloženého kárného opatření a namítal, že za měřítko údajného deliktu z roku 2014 žalovaný nepřezkoumatelně zvolil údajnou minimální měsíční mzdu v roce 2019 (replika žalobce ze dne 8. 7. 2020, v níž námitku nepřiměřenosti uloženého kárného opatření rozvinul).
24. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k tomu vyplynulo, že žalovaný s ohledem na zprošťující výrok (výrok I. žalobou napadeného rozhodnutí) původně uloženou pokutu snížil na 10 000,- Kč s tím, že takto uložená sankce odpovídá kritériím uvedených v § 24 odst. 2 kárného řádu (bod 10).
25. Soud z obsahu spisového materiálu ověřil, že prvostupňovým rozhodnutím kárného senátu byla žalobci za obě kárná provinění uložena pokuta ve výši 20 000 Kč. Důvody uložení tohoto kárného opatření prvostupňový správní orgán uvedl v bodě 13 odůvodnění. Žalobou napadeným rozhodnutím však byl žalobce kárného provinění pod bodem 1) prvostupňového rozhodnutí zproštěn (výrok I. žalobou napadeného rozhodnutí), proto soud nemohl k těmto důvodům pro uložení sankce přihlídnout. Soud tak přisvědčuje

žalobci, že je žalobou napadené rozhodnutí v tomto rozsahu nepřezkoumatelné. Rozhodnutí žalovaného totiž postrádá konkrétní úvahu správního orgánu, kterou mu ukládá ustanovení § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu, podle nějž má přihlédnout zejména k povaze skutku a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě kárně obviněného a míře jeho zavinění, jakož i jeho osobním poměrům. Byť zákon stanoví uvedená hlediska příkladmo a záleží tak na konkrétním skutkovém stavu věci, jsou tato hlediska určitým vodítkem pro úvahu správního orgánu o uložení sankce. Žalovaný však (ani) o nich nijak nepojednal, nehodnotil je, pouze bez dalšího konstatoval „uložená sankce odpovídá kritériím uvedeným v ustanovení § 24 odst. 2 kárného řádu“. V žalobou napadeném rozhodnutí tak zcela absentuje úvaha správního orgánu, týkající se ukládaného trestu, a z odůvodnění jeho rozhodnutí není ani zřejmé, proč žalovaný zvolil právě kárné opatření – pokutu, a nikoli např. kárné opatření – napomenutí, popř. veřejné napomenutí, event., proč nepostupoval podle § 32 odst. 5 zákona o advokacii a od uložení kárného opatření neupustil.

26. Lze tak uzavřít, že je žalobou napadené rozhodnutí v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a soud byl proto nucen přistoupit k jeho zrušení, neboť absentující úvahu správního orgánu nemůže nahradit úvahou vlastní, neboť základní úvahu mají provést rozhodující správní orgány (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č.j. 5 As 186/2016-30, bod 27 až 29). Soud se tak ani nemohl zabývat námitkou nepřiměřenosti uložené sankce.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti vytýkaného rozsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude na něm, aby ve shora naznačených zákonných mantinelech odůvodnil trest za kárné provinění, jehož se žalobce dopustil a v případě uložení kárného opatření - pokuty - neopomene přihlédnout k rozhodné právní úpravě výše minimální mzdy v době, v níž se žalobce kárného provinění dopustil.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů v řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. listopadu 2021

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu